

Næsten lam fra halsen og ned: Hvor store er chancerne for at kunne gå på jagt igen? Jimmi Rasmussens far og hans kone ville ikke give op og pressede på. Til sidst gjorde den stærkt handicappede mand forsøget - og jagten lykkedes!

SKYDETÅRNET HAVDE VÆRET væltet i lang tid. Men den 9. maj 2010 - på mors dag - var blandt andre Tonni, Jimmi og deres far, Ejgil, samlet.

Den ivrige jæger Ejgil Rasmussen foreslog sine to lige så jagtglade sønner, at de oven på eftermiddagskaffen da lige kunne tage ud sammen og rejse tårnet på hans jagtterræn op, så alt var gjort klar til den tilstundende bukkejagt. Brødrene og deres far var meget tætte, også som jagtkammerater. Selvfølgelig var de friske på forslaget.

Tårnet var næsten kommet op til lodret position, da noget gik galt. Tårnet faldt tilbage. Tonni og Ejgil kunne

springe væk, da de stod ved hver sin side.

Men Jimmi stod midtfor.

- Jeg væltede bagover, da jeg blev ramt af tårnet. Ikke noget hårdt slag, men nok til at slå mig ud af balance, og jeg landede hårdt på jorden, fortæller Jimmi.

Til den 40-årige midtjydes store uheld stod her nogle stubbe fra fyrretræer, som var blevet fældet med en buskrydder. Jimmi ramte med sin fulde vægt ned i en af disse stubbe. Lige mod hans nakkehvirvler.

- Jeg var sikker på, at jeg skulle dø. Jeg følte det, som om stubben havde spiddet mig og stak ud igennem min brystkasse. Jeg sagde til Tonni og far, at nu skulle jeg dø. De var selvfølgelig dybt chokerede og kunne næsten ikke trænge igennem til mig. Jeg blev ved med at gentage, at jeg var ved at dø, selv om Tonni indtrængende sagde til mig, at den stub altså ikke kom ud af min brystkasse. Først da jeg kunne høre sirenerne, og der stod mange redningsfolk omkring mig, begyndte jeg at tro på, at jeg ville overleve. Overlevede, det gjorde Jimmi. Men til hvilket liv?

Næsten 100 procent handicappet fra halsen og nedefter. Kun med delvis funktion i sine arme og uden funktion i sine hænder og fingre; han kan kun bøje håndleddene op og ned.

Resten af livet. Sådan var dommen. 40 år gammel.

Håbet

Jimmi beskriver selv, hvordan jagt og alt omkring denne interesse var hans hele liv. Jimmi og hans hustru, Pia (de var blevet gift under deres tredje safari til Namibia i 2005), har en fantastisk skovejendom midt i det pragtfulde sø- og skovområde ved Finde-rup i Midtjylland. Lige op og ned ad gården ligger 10 hektar, som ægteparret har lavet skovrejsning på. Herudover ejer de flere skove i området, og alt har de skøde på 57 hektar naturarealer.

Jimmi var tidligere meget aktiv med plantespade og skovsav og har sammen med sin lige så aktive far fået skabt nogle meget afvekslende og smukke plantninger. Her myldrer det med Jimmis favoritjagtmål, råvildt.

Men ville det blive til andet og mere

Her er resultatet af Jimmis første sæson i sit nye jægerliv: syv bukke! Og i skrivende stund - medio juni 2012 - har han nedlagt fem sommerbukke.

end at kigge på de smukke dyr fremover?

- I de første uger efter ulykken håbede jeg stadig på, at jeg ville blive nogenlunde normal igen. Effekten af, hvad lægerne kalder spinalchokket skulle først fortage sig, før de kunne sige, hvad jeg ville være i stand til. Men efter cirka halvanden måned var dommen klar: Jeg vil aldrig komme til at gå igen. Jeg vil aldrig genvinde muskelkontrol over hovedparten af min krop. Kun funktionen i mine arme og til en vis grad i mine hænder er tilbage. Fingrenes smidighed er væk - jeg kan kun bøje dem på ret akavet vis.

- Jeg forstod, at jeg aldrig ville komme på jagt igen. Jeg ville aldrig igen kunne komme ud i den forårsgrønne skov, ud i den natur, hvor jeg har brugt så mange timer. Min verden var styrtet i grus.

Det sorte hul

Hvis Jimmis verden var faldet sammen, så gjaldt det også for hans familie. Hans kone, Pia, som havde taget jagttegn i 2008, var op og ned ad sin mand hele tiden. Jimmis far, Ejgil, var knust. Mange gange i løbet af det første år gentog han over for sin søn, at havde det da bare været ham, som tårnet havde ramt.

Men alle gode ønsker og medlidenhed ændrede ikke på det faktum, at Jimmis skæbne tilsyneladende var kørestolen og 24 timers hjælp i døgnnet ugens syv dage.

Han var kort sagt gået fra at være en meget aktiv mand og jæger til at være nærmest en inaktiv „genstand“.

Efter syv måneders indlæggelse på Paraplegifunktionen (nu Vestdansk Center for Rygmarvsskade) i Viborg kom Jimmi endelig hjem til et helt nyt og anderledes liv. Til et hus, som var blevet ændret, så en så handicappet mand, som han var blevet, kunne håndteres af de hjælpere, han skal have omkring sig.

Tilbage til livet

Tekst og foto: Max Steinar

Sit andet liv som „nyjæger“ startede Jimmi med at nedlægge denne pragtfulde seksender! Privatfoto.

I den særlige handicapbil er der en elevatorindretning, så Jimmi kan løftes ud og ind.

➤ Ingen overarm er så stærk som den muskel, vi kan mønstre mellem vores ører - hvis vi vil.

Men Jimmis forudsætninger var meget dårlige, og han kunne næsten ikke hive sig selv op af det mentale sorte hul, han var havnet i.

- Jeg kunne bare sidde i min kørestol og tænke tanker om alt det, mit liv skulle have været fyldt af, men som nu var tabt for evigt. Jeg kunne sidde og kigge på mine opsatser, læse i min jagtjournal, se mine rifler stå og samle støv i skabet og så ellers bare lade tårerne trille ...

Som et ekstra onde døde Gill, ægteparrets dejlige labrador, af kræft et par måneder efter ulykken. Da Pia og Jimmi havde grædt i en uge, erkendte de, at en ny hvalp måtte der til for at fylde hullet ud. Det blev en rødbrun „bandit“ af en labrador, navngivet Anton.

Den 1. oktober 2010 oprandt. En pragtfuld efterårsdag, en af jagtens helt store højtider. Jimmi sad i sin kørestol og bladrede i jagtalbums og fotos og græd som pisket.

Vinteren 2010/2011 var lang, hård og fuld af sne. Det passede Jimmi fint; han kunne jo alligevel ikke lave noget.

Men så kom foråret 2011.

- Min psykiske tilstand var i et frit

fald mod afgrunden. Sneen var borte, et flot, grønt skær havde bredt sig over nyplantningen uden for vinduet, og snart ville bukkene begynde at fejle. Og der sad jeg, lammet og inaktiv. Hvor gjorde det ondt.

- Jeg tænkte, at kunne jeg bare få én jagt mere - en eneste bukkejagt mere, hvor jeg vidste, at det blev den sidste. Så jeg for alvor kunne suge alle indtrykkene, alle lydene, alle lugtene til mig, fordi der kom ikke flere. Så jeg havde den oplevelse at tære på resten af mit liv.

Et eller andet skulle der ske, ellers ville det bryde for den bitre og ulykkelige mand. Ja, som han selv udtrykker det, så var han klar til at køre ud foran en bus.

Hjælpen var ikke så langt væk. Jimmi skulle bare høre efter, hvad hans far og Pia havde forsøgt på i lang tid. At få ham til at prøve at affyre en riffel!

Vendepunktet

Jimmi lod sig overtale til at prøve, hvad han troede var umuligt. Det udslagsgivende var, at en chauffør på en handicaptransport havde fortalt om mulighederne i Kjellerup Skytteforening. Og da Jimmi havde affyret en riffel den første gang og oplevet, at det dog var muligt også at træffe så

nogenlunde, tog hans nye liv en ny drejning.

- Alene det at kunne håndtere en riffel og efterhånden også lave kryds-10'ere gjorde mig bare så glad. Det havde jeg jo ikke troet var muligt. Men det var lidt som at få en god forret uden at få hovedretten - altså at komme på jagt. For ganske vist kunne jeg - med lidt hjælp - betjene en standardriffel. Godt nok kunne jeg ikke lave aftræk med højre pegefingre, men måtte bruge venstre, ved at trække hele venstre arm bagud. Men hvad med at komme ud i terrænet? Og hvad med et stykke råvildt, som ikke har tænkt sig at stå stille som en papskive? Og hvad med rekylen - jeg kunne jo ikke selv holde ved våbnet? Nej, det virkede stadig umuligt at komme på jagt igen.

Ejgil og Pia helmede ikke. De havde oplevet, hvilket løft oplevelsen i skytteforeningen trods alt havde givet Jimmi.

Nu skulle han bringes til at forstå, at han selvfølgelig skulle på jagt igen!

- Min far og Pia skubbede hele tiden på mig. De så mulighederne, jeg så kun begrænsningerne. Men heldigvis gav de ikke op - jeg har en fantastisk familie, lyder det med en stemme fuld af taknemmelighed fra „nyjægeren“.

Georg Gearløs

Ejgil har altid været fiks på fingrene. Han fik konstrueret en anordning til at sætte foran på kørestolen, som Jimmis riffel kunne ligge fastspændt i. Men prototypen var for lidt fleksibel; Jimmi kunne kun pege i én retning. Det problem klarede Ejgil blandt andet med brugen af et gammelt skuffeutræk, som gjorde det muligt for Jimmi at skubbe riflen fra side til side.

Jimmi havde et problem med at holde sin højre hånd fast oven på kolben. Det løste bøssebager Per Langvad ved at anbringe, hvad Jimmi kalder en „skovsnegl“ på kolbehalsen.

Til slut var alle små og store problemer af teknisk karakter ryddet af vejen.

Nu lavede Jimmi pletter efter pletter efter pletter ...

Der var kun 14 dage til bukkejagten!

Så fik Ejgil ekstra travlt med at gøre klar i skoven til sin handicappede søn. Spor blev ryddet, grene savet væk, jorden jævnet. Jimmi har en elektrisk ➤

➤ „traktor“ til at trække sig og kørestolen, som kan klare en del forhindringer. Måske med lidt assistance fra en hjælper. Dem har han fire af, som afløser hinanden. Både Ejgil og Pia er i øvrigt ansat som to af de fire hjælpere.

Den 16. maj 2011

Fuglesangen steg langsomt i intensitet, efterhånden som solen nærmede sig horisonten. Jimmi sad i skoven og var bare så rede. Nu blev alle hans drømme til virkelighed! Han var derude i naturen igen!

Den 16. maj var turnussen selvfølgelig lagt sådan, at Pia var på vagt. Nu sad hun med sin lammede mand i forårsskoven og havde et kæmpestort ønske over alle.

Det blev hørt.

En rå var dukket op og gav noget for øjet at forlyste sig med. Det havde Jimmi for længst registreret, så da Pia begyndte at sige små lyde, troede han, at det var råen, hun ville gøre ham opmærksom på.

Men inde i buskadsset bag råen havde Pia opdaget en meget stærk seksender! I flere sekunder forsøgte hun at gøre Jimmi opmærksom på chancen, mens bukkefeberen begyndte at få tag i hende!

Endelig forstod Jimmi, hvad det handlede om.

- Det var en meget flot buk - men jeg kunne jo ikke dreje mig mod ven-

stre, så jeg kunne kun nyde synet af ham, som han stod der i morgensolen - kæmpestor!

Råen var efterhånden kommet længere frem i lysningen og trak bukken efter sig. Men til Jimmis skræk begyndte hun at blive urolig.

Åh nej ...

Råen sprang. Bukken sprang efter.

Måske var Jimmi lammet. Men summen af alle hans mange års erfaringer var intakt. Han gav et højt råb.

Bukken stoppede og sikrede.

Skuddet faldt øjeblikkeligt, og seksenderen væltede, forendt på stedet.

Det øjeblik der i morgensolen, forenet i erkendelsen af, at Jimmis nye jægerliv hermed var en kendsgerning, glemmer ægteparret aldrig!

To en halv times forberedelse

Øverst i den bugnende dragkiste med floskler ligger „livet går videre“.

Men Jimmi vil aldrig mere tage noget for givet. Han nyder hver jagt med en intensitet, som ingen, der ikke har været nede at vende, hvor han har været, kan forstå.

Den 16. maj 2012 var der møgvej - men han kunne ikke tage sig sammen til at tage hjem, så han blev dyngvåd og derefter syg i mange dage.

- Jeg havde bare glædet mig sådan, siger han smilende.

Det hører med til historien om Jimmi, at hans hjælper skal bruge to en halv time til at få ham ud af seng-

en og ud ad døren. Når man skal stå op kl. 01.45 for at være klar til at køre kørestolen op bag i handicappussen kl. 04.15, så forstår andre måske også bedre, hvorfor man ikke bare smutter hjem, når regnen starter.

I øvrigt må han leve med konstante smerter, men han kan delvist skubbe dem i baggrunden, når han er ude i naturen og koncentrerer sig om at holde sine sanser åbne i forbindelse med sin jagt.

Jimmi har fået hvert eneste af de stykker råvildt, han har afgivet skud til siden sin „genfødsel“ i 2011. Den første sommer blev det til ikke mindre end seks sommerbukke og om efteråret otte dyr (heriblandt en buk) og to ræve.

Haglgeværjagt har aldrig været Jimmis store interesse. Heldigvis, for den type jagt kommer han aldrig på igen.

- Trækjagt efter duer var nok det, jeg var mest glad for, og her er vore muligheder jo blevet stærkt begrænsede alligevel. Nej, det at være alene - eller næsten alene i skoven - er, hvad jeg altid har været glad for og længtes efter, mens jeg troede, at mit jagtliv var slut.

Pia og Ejgil hjælper, når Jimmi nedlægger et stykke vildt (det er som regel Ejgil, som er på vagt om aftenen; han vil hellere sidde med sin søn end selv gå på jagt).

Men handicaphjælper Alice Sønderkov skulle lære det fra bunden.

- Jeg havde instrueret Alice i, hvordan hun skulle opbrække et stykke råvildt. Vi havde gennemgået teorien derhjemme flere gange, og en morgen blev det alvor, fortæller Jimmi.

Han nedlagde et smaldyr, som gik fra skudstedet. Alice kunne finde blod på skudstedet og fandt dyret inde i tæt buskads.

Hun trak dyret hen ved siden af kørestolen, og med lidt anvisninger fra Jimmi brækkede den ellers helt uerfarne handicaphjælper dyret op, som om hun aldrig havde lavet andet.

Da Jægers udsendte gæster Jimmi, er det også Alice, som er hjælper. Hun får ham ind og ud af bussen, hun styrer og skubber med kørestolen, hvor det er nødvendigt, osv.

Så er alle forberedelser til ende.

Og Jimmi er på jagt. Lammet. Men med alle sanser vidtåbne, som var det hans første jagt.

steinar@post.tele.dk

En stolt handicaphjælper, Alice Sønderkov, har så at sige været med til at nedlægge dette smaldyr, som hun både har fundet forendt i et buskads samt opbrækket efter anvisning fra Jimmi.